

Németh Erzsébet  
utolsó utáni

1.  
Tudom, adós vagyok még uram,  
bár annyi mindent neked adtam már..  
végül -nem ajándékként ugyan-  
odavetem magam,  
leróva minden tartozást.

2.  
Levetve kínos, lomha terhet  
magamat előzve mennék,  
mielőtt meséivel elsiet isten  
fölszított tüzet hagyva maga után,  
melyben megolvad az élet,  
s az átsóvárgó vágyakon  
fölszakadt messzeség  
már semmit nem ígérhet.

3.  
Halálra lett, ami lett...  
szemed szépsége is hasztalan  
vár jutalmat,  
egyre nehezebben lát  
közelt és távolt...  
hogyan érzékelhetné helyesen:  
lét s nemlét között  
hol vannak határok?  
Lecsúszik ajkak ívéről  
a delelő pillanat.  
ami lett, halálra lett.  
Szavak torkán bilincs.

4.  
Se szív, se kereszt  
többé nem maraszt...  
az alázat ölébe bicsaklik fejem,  
elhalódsz bennem,  
s én belédhalok.

Simek Valéria

## Május tenyerén

Amikor a süket magány  
átsuhant az éjszakán,  
a hajnalt lemosod arcodról,  
s egy új nap útjára lépsz.  
Kinyitott ablakod csodákra  
tárul. Látod, hogy a május  
tenyerén minden szín harsogón  
fiatal. Meglátod a nyíló virágokat,  
és öröm tölti el lelkedet, mely  
ünnepi ruhába öltözik.  
Köszöntöd az életet, ahogy  
reggelente a feketerigó.  
Érzed, milyen csodás íze van  
a kenyérnek, és egy pohár friss  
víznek. Indulsz, bezárod az ajtót,  
s a hátad mögött a bakonyi erdő  
a nyárról kacag már.

## Hazaérsz

Az ég könnye tócsába gyűlik  
össze, és Te benne lépkedsz.  
Hazaérsz, leveted magadról az  
utcát, és a beszűrődő fény  
árnyékodat az ágyra fekteti.  
Megint le kéne győzni egy  
éjszakát a csend bozótjában  
barangolva. Lélegzeted vissza-  
fojtva hallgatózol, amint  
kályhádban egy hasáb fában  
egy egész erdőt égetsz el.

Marton Árpád  
 Napforduló

egy nap majd újra lángol  
 máglyát lobbant a vágyból  
 s a napraforgóföldeken  
 kószál lángszínben, meztelen  
 s a lépte lengve, könnyed  
 arcodra kútvízcsöppet  
 fröccsent hűsen és tisztán  
 lobogsz s dalolsz te is lám  
 megrészegít az izzás  
 nyáron meghalni is más  
 egy nap majd újra perzsel  
 magába olvaszt s elnyel

Gyálai búcsú

Falusi templom ikonosztázán  
 homályba mered a kopott Szent Lázár.  
 Tekintete a tömjénfüstben  
 világlik. Körül száz vasüstben  
 rotyog a szilva. Vizesárok  
 partján a búcsús kufárok  
 törökmézet, szultánkenyeret  
 kínálgatnak. Szurtos gyerekek  
 lubickolnak a vad nyárban.  
 Szerte a széles határban  
 napraforgók és búzatáblák  
 nyelik a nap júliusi árját.  
 Perzsel az út. Tán sosincs vége.  
 Túlcsordul most a lét bősége.

## A régi körfolyosón

A gangon most úgy jár a nap,  
ahogyan régi, nagy nyarak  
örökre nyúló délutánján.  
Szívedben úgy rögzült e látvány,  
miként biztonság. Mint az otthon.  
Fénytocsák a diófalombon,  
amely az udvarról benéz.  
Nosztalgiák és feledés,  
ragaszkodás, hűség főképpen.  
Minden, mi szent, e tűnő képen  
előtted újra felremeg.  
Majd elfödik a fellegek.

## Nyarak

Bádogeresz és vaslámpa.  
Látványuk egy régi nyárba  
ragadja a lelkedet.  
Utcasarki részletek  
idéznek régvolt időket:  
sem viharok, sem felhőnek  
árnyéka nem kísértett.  
Mennysugarai az égnek  
aranyozták léptedet,  
és a gyermekképzelet  
révben, mólón és tóparton  
szállt a végtelenbe tartón.  
Eltelt mennyi-mennyi év.  
Nem sír utánad a rév.  
Vaslámpa, bádogeresz  
mégsem, soha nem ereszt.  
Vigyáznak rád, őriznek  
utcasarkán a nincsnek.

# Albert-Lőrincz Márton

## (Rend)

Zoknit húzni a vérző lábra,  
nadrágot darázs derekára,  
öldöklő sziszifuszi munka,  
szikla gurul lábadra vissza.

Gyászba borulnának a szirmok  
között a méhek is, ha indok  
nélkül megunná illatát  
a hársfa, az eperfa, a platán.

Megállnék ott, a hegygerincen,  
ahonnan látható a hely,  
ahol születtem,  
de mit látna a vándor, ki elment?

Ahol én születtem (otthon-idegenben),  
nem néznek fel ott a kék-fekete égre,  
ott folyvást hadak, seregek vonulnak,  
a sziklák nem alá, az égre gurulnak.

## (A doromb és a kiáramló levegő)

Konok rivaldafény:  
dorombba bújik a szél,  
megszólal, furcsa dal  
zsong, sziszeg riadtan.

Nyakamon az erek  
dagadnak, remegnek,  
ahogy a levegő  
áramlik kifelé...

A szívhang belever,  
lup-dup, üt szertelen,  
vers lábát törve el...

Köszönöm, szél komám,  
csapkodj csak, verj pofán,  
öntörvény vers jogán.

